

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?*
Ісаїї 21: 11

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
Wartowa Bashta (Ukrainian Edition) Monthly

VOL. LIX МІСЯЧНИК № 4

Квітень, (April) 1938

ЗМІСТ:

СЛОЖИ	51
Св. чення	52
Установа Служби	52
Хто Може Радіти	52
Духові Сили	54
Угода Царства	57
З Радістю	57
"Лік"	58
ЖОНА, Часть 2.	63
ЖОНА (Часть 1, доп.)	59
Співтворчність	50
Повідомлення	50
Спомины	50

Ви
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
ГОВОРІТЬ ЄГОВА
Іса. 43: 12

© W.T.B. & C.S.

Published Monthly By

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

OFFICERS

J. F. RUMMERFORD *President* W. E. VAN AMBURGH *Secretary*

"Діти твої навчати не сам Господь, і великий мир і гаразд буде проміж синами твоїми" — *Ісайя 54: 13.*

СВЯТЕ ПИСЬМО ВПРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі й Датець життя для усіх створених; що Злогос був початком Його творення й активним слугою в творенні всіх річей; що той Злогос тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений в неську силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавцем Чинівником замірін Бога Єгови.

ЩО БОГ створив землю для чоловіка, створиви совершенного чоловіка для землі й поставив його на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамової гріхи всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоби набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до божественної природи й вивисив Його понад усіх творива й понад усі імена і одягнув Його у всяку силу й владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Спону, і що Ісус Христос є Головою її й правдивим царем світу; що помазані й вірні послідувачі Ісуса Христа — се діти Спону, члени Єгової організації і Його свідки, котрих задача й призивєє є свідкувати про найвищість Єгови, голосити про Його замірін наглядом людства, про які навчає Біблія, й нести оwoч царства всім, що хотять слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посидив Господа Ісуса Христа на престолі власти, котрий скинув Сатану з неба й зачав устанавляти Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови під владою Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що незадомго Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть неслухні справедливим законам, будуть привернені й будуть жити вічно на землі.

СПІТОВАРИШІ

Час спомину цього року буде відзначений через період наміаний "Співтовариші", від 9 до 17 квітня. Те імя значить, що всі співтовариші в службі Єгови, а іменно, помазаний останок і Понадоба, відзначають той період через сильно-здучену діяльність по цілім світі. Си кахпанія відзначається тим, що містники будуть представляти незвичайну оферту один рік пренумирати на ВІСТНИК ПОТІХИ разом із книжкою БОГОІИ (або Богантво), і книжечку ЛІВ, — все се за датку одного доллара. Про се подрібно описується в ІНФОРМАТОРН. Величність і далекоскопність тієї наміанії нимагає уважного наперед плановання, без вітоти часу. Як звичайно будучо ождати від нас вірного рапорту з праці при закінченню свідочтва.

ПОВІДОМЛЕННЯ

От сим повідомляється читачів ВАРТОВОЇ БАШТИ, що Товариство зачало видавати Золотої Вік в українській мові під назвою ВІСТНИК ПОТІХИ. Покищо сей журнал виходить раз у місяць.

МІСІЯ (ЖУРНАЛ)

Сей журнал виходить в тій цілі, щоби помочи людям пізнати Бога Єгову і Його замірін, як про се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможливив систематичне студювання Біблії для всіх своїх читачів і старається о ниму літературу яко помічу в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для інших звязів публичного научення з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито й безпідмочно стоїть по стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Його любого Царя. Він не прибирає догматичної мінн, а радше заохочує до уважного й критичного розслідування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суперечности, ані його сторінки не отверпані для персональних справ.

Річна Передплата

Річна передплата на Вартову Башту в Злучених Державах виносить \$ 1.00, в Канаді й в інших краях \$ 1.50; в Великій Британії, Австралії, і в Полудневій Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба вислати через поштової переказ, експрес ордер, або банковий переказ. В Канаді, Англії, Полудневій Африці й Австралії, передплату треба вислати до відділу в тім краю. З інших країв можна вислати передплату до бюра в Брукліні, але лише через міжнародний поштової переказ.

Заграниці Бюра

British . . . . . 34 Craven Terrace, London, W. 2, England
Canadian . . . . . 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian . . . . . 7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W., Australia
South African . . . . . Boston House, Cape Town, South Africa

Просимо в кождім случаю адресувати на імя Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть заплатити за сей журнал, а шире бажають його читати, вислаємо даром, если о се попросит. Ми радисно бажаємо помочи таким потребуючим, але після поштової регули, вони мусять прислати письмєнну заякцію кожного року. Увага для передплатників: Посідку за отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не вислаємо, хіба що о се попроситься. Змінення адреси для тих, що повідомлять, робимо в протвії одного місяця. Один місяць перед скінченням ся передплати ми вислаємо карточку-повідомлення з журналом.

Yearly subscription price, \$1.00; Canada and foreign, \$1.50. Entered as second-class matter February 14, 1924, at the post office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

Зміст матеріалу в журналі є дуже інтересним бо описує про життя події які тепер діють під сонцем. Передплата виносить один долар на рік в Канаді і в Америці. В Польщі, Чехословаччині, Бразилії і в інших краях заслідайте предолати до своїх бюрів в тім краю де замешкуєте. Сподіємось, що сей журнал буде великим свідочством для імени Єгови і Його Царя і Царства і великою потіхою для Його народа.

СЛОМІН

День на обходження спомину імени Бога Єгови і жертви Його Оправдателя, Ісуса Христа, на рік 1938, припадає на 15-го квітня, по шестій годині вечером. В той час по шестій годині вечером, на 15-го квітня, нехай кожда громада помазаників збереться і обходить Сломин, в присутности з їх співтоваришами Понадобами. Нехай символами буде опріснений хліб і дібне червоне вино. Господь і Його апостоли живили правдиве червоне вино яко символ Його крові, і помазаники повинні йти за їх приміром.

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник Присутности Христа

VOL. LIX

Квітень, 1938

№ 4

СПОМИН

[Переклад з англ. "Вартової Башти" з 1-го марця, 1938]

"Бо пасха наша, Христос, заколена за нас. Тим же святкуймо сей празник." — 1 Корин. 5: 7, 8, англ. перек.

ЄГОВА зробив много пророчих образів, предсказуючи свій замір. Можна сподіватися, що наважніша часть Його заміру буде більше відзначена в пророчих образах. Та найважнішою річю є, щоби ім'я Єгови знайшло властиве місце в серцях Його сотворінь, і щоби те ім'я було опрадане й возвеличене. Через бунт Люцифера, теперішнього Диявола, і через його зловний визів даний Єгови, що Бог не може поставити людей на землі котріб позітали правдивими і вірними Йому, ім'я Всевишнього було вельми зневажене і знеславлене. Отже те питання о зверхности мусить ся відповісти у властивий спосіб. Єгова заявив свій замір розвенути Насіння, котре у своїм часі знищить лукавого і його організацію і оправдає Боже велике ім'я. Єгова сказав до Диявола: "Для сієї цілі я позволив остатися тобі." (2 Мойсея 9: 16, Лісара) Тут дві річі показано (1), що Бог замірив проголосити своє ім'я по цілій землі; (2), показати їм свою всемогучу силу проти ворога.

² Приготовляючись до оправдання свого йм'я, Єгова забрав Авраама з його родинного краю і поставив його в землі Канаан. Там Бог зробив безусловну угоду з Авраамом в котрій містилась отся обітниця: "І благословляться в тобі всі племена землі." (1 Мойс. 12: 3; 15: 18) Тоді Бог дав Авраамові свою угоду обрізання, в котрій було сказано, що 'кожде диття-хлопчатко має бути обрізане'. (1 Мойс. 17: 9-12) Опісля Бог дав Авраамові й його жєні Сарі сина, котрого він назвав Ісаак. Коли Ісаак прийшов до віку, Авраам, по приказу Божому, представив Ісаака яко живу жертву. Все робилось в цілі оправдання імени Єгови. В сїм образі Авраам представляв самого Бога, Сара представляла Божу організацію, а Ісаак представляв Ісуса Христа, Насіння, а угода обрізання показувала, що кождий хто станеться частью того насіння мусить мати обрізане серце, себто, бути безусловно і всеціло посвяченим Єгови Богу і Його царству. — 5 Мойс. 10: 16; Филип. 3: 3; Кол. 2: 11.

³ Пізійше Бог велів потомкам Авраама перебувати в Єгипті, в головній земній твердині Диявола, і котрий то край представляв організацію Диявола, володіючи цілою землею. В Єгипті потомки Авраама знайшлися в неволі і

були сильно пригноблені Сатаною і його слугами, а ім'я Єгови було вельми зневажене і знеславлене. Тоді Єгова дальше зробив живий образ, через іслання Мойсея до Єгипту, щоби відкупити Його нарід і проголосити ім'я Єгови. "І де другий народ, що був би рівен твому народові Ізраїлеві, сьому единному народові на землі, задля котрого приходив Бог, щоби придбати його собі в народ, і прославити своє ім'я, й вдіяти велике й страшне перед народом твоїм, що його викупив с бі від Єгиптян, вбиваючи народи й боги їх?" — 2 Сам. 7: 23.

⁴ Мойсейові Всевишний перший раз відкрив себе імям ЄГОВА, що значить ціль відносно Його сотворінь. Він дав до відома через Мойсея, що Він, Єгова, є від віків до віків, не яко той, що був і буде, але яко "ТОЇ, ЩО ЄСТЬ . . ." Се ім'я моє на віки, і се моя пам'ять від роду та й до роду." (2 Мойс. 3: 14, 15; 6: 3) В Єгипті Єгова дальше розвивав той образ, роблячи натиск на важність визволення Його вибраних людей і на оправдання свого великого імени і на средство через яке Він доконає сієї цілі. Єгова велів Мойсейові приготувити пасху, яку він мав сповнити на чотирнацятого Нисана і на важність сього зроблено натиск сим, що сей місяць стався початком року. Підчас ідження пасхи Бог показав свою зверхність над Дияволом і його ангелами. Десятого дня першого місяця кождий голова дому мав вибрати без скази агня і тримати його аж до чотирнацятого дня того місяця, і в той день агнець мав бути заколений; його кровю мали бути покроплені пороги дому; тіло агня мали спекти і з'їсти в домі, разом із оприсноками, а ті, що були вірні сьому приказові Бога Єгови, дістали охорону для своїх первенців, підчас коли інші первенці були повбивані. У кождім домі де не було крові на порозі, по приказу, там первенці були убиті.

⁵ В сій пророчій драмі Мойсей представляв Ісуса Христа, великого Пророка і Збавителя людей, котрий сповняє прикази Божі. (5 Мойс. 18: 18, 19; Діян. 3: 22, 23) Заколений агнець представляв Ісуса Христа, 'Агня Божого, що бере на себе гріхи світа'. (Йоана 1: 29) Кров агня на порозі представляла кров-життя Ісуса Христа, яко средство охорони і спасення від смерти тих,

що вірують в ньо. Отже Бог сказав через Мойсея до людей: "Бачивши кров, мину вас, і не буде в вас погібелі, як карати му Єгипет." (2 Мойс. 12: 13) В ночі чотирнадцятого Нізана, там в Єгипті ангел Єгови Бога перейшов і виконав присуд на первенцях кожного дому де не було крові агнця, і тому всі такі первенці погібли. Тоді наступило визволення Ізраїля, Божого вибраного народу із землі єгипецької. Опісля кожного року Ізраїльтяни, по приказу Бога Єгови, мусіли обходити пасху яко спомин для імени Єгови Всевишнього. — 2 Мойс. 12: 14.

* У Єгипті Бог зробив закон угоду з Ізраїльтянами через Мойсея, котру то угоду Він ствердив коло гори Синай, до котрої Він припровадив Ізраїльтянів. Ціль тієї угоди була також оправдання Єгового імя через вибрання людей для Його імя. Та закон угода була охороною для Ізраїльтянів від почитання Диявола або диявольської релігії аж до приходу Ісуса Христа, насіння обітниці. Написано є про ту закон угоду: "Вона була додана задля переступів (гріху), аж до приходу обіцяного насіння (Христа)", (анг. перек). Та угода була учителем, що би провадити Ізраїльтянів, Божий вибраний нарід, аж до приходу Ісуса Христа, Голови царського дому, Визволителя світа. (Галат 3: 19, 24) Ізраїльтяни, що мали вірно сповняти умовини тієї закон угоди, мали бути схоронені від релігії Диявола аж до приходу Ісуса Христа, котрий мав сповнити той пророчий прообраз. Ті Ізраїльтяни, що осталися вірні законі даному через Мойсея, і котрих знайдено вірними у приході Ісуса Христа, мали бути перенесені від Мойсея до Христа і статися 'людьми для імени Єгови'. — Діян. 15: 14.

СПОВНЕННЯ

† У своїм часі Єгова післав Ісуса Христа у світ. Се було сповненням образу, що Єгова післав Мойсея до Єгипту. Як Єгова післав Мойсея в Єгипет, щоби зробити імя для себе і відкупити людей для себе, так Бог післав Ісуса у світ в імя Єгови, щоби проголосити імя Єгови і відкупити людей для себе, і випадково заплатити ціну за всіх, що хотять вірувати і служити Господу. Ісус прийшов в імя свого Отця виконати волю Його і тому Він возвеличував імя Єгови, яко ж написано: "Чинити волю твою, мій Боже, моя радість; і закон твій в глибині серця мого." (Пс. 40: 8; Йоана 5: 43; 10: 25; 17: 6) Як Мойсей вірно свідкував про імя Єгови в Єгипті, так і Ісус Христос, олюблений Син Божий, вірно ніс свідокство про імя свого Отця коли Він був на землі. Сповнивши ту часть прообразу, Ісус тепер мав сповнити ту другу часть пророчої драми, а іменно заколення агнця, що представляло смерть Ісуса Христа.

* По приказу Єгови Ісус обходив зі своїми учениками пасху. Се була останна пасха. Ісус доказав свою вірність і затримав свою невинність, і сим доказав, що Сатана — брехун, а Бог

правдивий і гідний слави і пошани. Тепер Ісус мав вилляти своє життя-кров і смерти в ганебний спосіб на дереві, як грішник за грішника.

УСТАНОВИВ СПОМИН

* Ісус знав, що Він вскорі мав умерти і тому перед тією подією Він поучив учеників, а через них інших, що мали подібну дорожочинну віру і котрі пійдуть за Ним, про замір свого Отця. Отже написано, що Він поступив як слідує: "Як же вони їли, взявши Ісус хліб і поблагословивши, ламав і давав ученикам, і рече: Прийміть, іже: Се єсть тіло мое. І, взявши чашу, і оддавши хвалу, подав їм, глаголючи: Пийте з неї всі; се бо єсть кров моя нового завіту, що за многих проливається на оставлення гріхів." — Мат. 26: 26-28.

† Після євангелії Луки, то Ісус сказав отсі слова: "Се чиніть на мій спомин." (Луки 22: 19) Апостол, пишучи про сю подію, сказав: "Ся чаша єсть новий завіт у крові мой; се робіть, скільки раз пете, на спомин мій. Скільки бо раз їсте хліб сей, і чашу сю пете, смерть Господню звіщаєте, доки (Він) прийде." (1 Корин. 11: 25, 26) Очевидно тут Господь указував своїм послідувателям, що вони мусіли памятати, що хто буде членом Його тіла, отже членом Його царського дому, той мусить також поступати подібним шляхом яким Він йшов, і тому кожного року коли вони беруть символ Спомину, вони мусять памятати Його смерть, знаючи, що вони також мусять напевно бути учасниками тієї жертви, если вони хотять жити з Ним. Господь Ісус був вповні познакомлений з заміром Єгови, і тому Він знав, що кожний з Його послідувателів мусить латримати свою невинність до Бога, і доказати свою вірність аж до смерти, і если він буде так співтоваришити з Ісусом в Його жертві аж до смерти, то він буде учасником слави Його царства. Установлення сього Спомину через Господа Ісуса взяло місце зараз по зідженню останної пасхи, і Він приказав своїм ученикам раз в рік робити Спомин Ісусової смерти.

ХТО МОЖЕ БРАТИ

† Здається, що сьогодня є много людей, що люблять Бога і Ісуса Христа і котрі посвятилися чинити волю Божу і котрі сумніваються чи вони можуть або не можуть брати спомин хліб і вино в часі Спомину. Ціль сього артикулу є, щоби допомогти їм краще зрозуміти й оцінити значіння Спомину, і тоді нехай кожний рішає самий чи він може або не може брати той символ. Маючи на увазі всегда ціль Єгови виражену в Його Слові, тоді можна властиво прийти до заключення відносно сього питання. Його першою й найважнішою річю є прославити своє імя. Се Бог показав через іслання Мойсея до Єгипту, щоби проголосити й оправдати своє імя. А друга ціль була відкупити або визволити людей для себе в оправданню свого імени. Така була

ціль задля котрої Ісус був посланий на землю, щоби сповнити дійсно те, що було представлено в пророчій драмі. Єгова ясно відкрив, що Він замірив оправдати своє ім'я через своє царство, і що Ісус Христос, Цар, є Його Оправдателем; і що ті взяті з між людей для Його імені, і котрі є співтоваришами з Ісусом Христом, будуть учасниками в оправданні Божого імені. Ісусові слова висказані при установленні Спомину, показують, що через свою кров-життя Він словив два уряди, а іменно: (1) Відпущення гріха, що є немічю роду людського наслідження через Адамів переступ; і (2) зроблення нової угоди, через котру вибрано людей із світа для імені Єгови. Закон угода не змогла доконати цієї роботи задля цієї причини, що Ізраїльтяни були несовершенні й грішні. Тепер Бог через нову угоду доконає своєї цілі, вибираючи духову клясу, котра буде нести свідоцтво для Його імені.

ВІДПУЩЕННЯ

¹² Через наслідження наслідків Адамового гріху весь рід людський упав у неміч і неволю гріха, що мусіло принести смерть або цілковите знищення, хіба що хтось постарается о їх спасення. Єгова міг був знищити весь рід Адамів і зачати новий рід, але се Його воля доказати свою всевишність через вибрання з Адамового покоління тих, що докажуть їх невинність до Бога і дати їм вічне життя і ужити їх як пам'ятника для свого імені й слова. Такі вірні одиниці становлять оправдання Єгового імені. Викуп мусів взяти місце нім хтось з Адамового роду міг бути взятий для Єгового імені і отримати життя. Бог зробив закон угоду з Ізраїлем через Мойсея, і ту угоду Він ствердив через кров без скази-агнця, і сим чином угода стала правосильною; і кров того агнця представляла кров Ісуса пролиту на Голгофті, котра ствердила й оживила нову угоду, і котра то кров-життя стала ціною викупу для роду людського, і через котру визволення прийде для послужних. Треба також всегда памятати, що відпущення гріха мусить взяти місце нім люди могли бути вибрані для Єгового імені і співтоваришити з Ісусом Христом.

¹³ Бог не послав Ісуса на землю, щоби осудити людство, але щоби рід людський міг спастися, котре то спасення є запевнене лише для тих, що 'вірують в Него'. (Йоана 3: 16, 17) Ізраїльтянів, Божих типічних людей, Він кормив хлібом так званім "манна", що був посланий з неба, щоби вони жили якийсь час. Той хліб представляв Ісуса Христа, Хліб з неба, через котрий отримують життя всі віруючі Богу і Христу. Всякий, що так спасеться, мусить вірувати, що Ісус Христос положив своє чоловічство для спасення людей. (Йоана 6: 29-35) Отже написано: "Як Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити, й дати душу свою яко викуп за многих." (Маттея 20: 28) Се писання ясно указує,

що Господь Ісус дав своє життя яко викуп за многих із роду людського, котрі пристосують себе до вимог через вірування й послушенство до приказів. Послушні із роду людського є описані під символом "вівці", про котрих Ісус сказав: "Душу мою кладу за вівці." (Йоана 10: 15) Непослушні є назначені під символом "козли". Чи Ісус не положив свого життя також за "козли"? Ні, не положив; тому що жертва викупу не є дана за непослушних, а лише за послужних; яко ж написано: "Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто не вірує Синові, не бачити ме життя, а гнів Божий пробуває на йому." (Йоана 3: 36) **Викупити** значить "купити на ринку за рівну ціну якої домагається за того, що поповнив гріх". Совершенно чоловік Адам согрішив і був засуджений на смерть. Совершенно чоловік Ісус був без гріха і також спожив смерти. Чи се значить, що Адам був без гріха і також спожив смерти. Чи се значить, що Адам був відкуплений кровю Ісуса Христа? Ні, се значить як раз противно. Адам був добровільним грішником. (1 Тим. 2: 14) За добровільне переступлення Адам був засуджений на смерть, тому що Бог оголосив кару за гріх смерть. Нема причини заклячити, що Бог переменить свій засуд; бо Бог не змінється. (Мал. 3: 6) Всі потомки Адама сконечности знайшлися під сим засудом, тому що вони наслідили зісуття від Адама. Вони були на пробі, і суд смерти не перейшов на них; але вродившись в грісі і будучи початі в беззаконню, вони мусіли померти хіба що викуп дасться за них. Нагода спастися є дана для потомків Адама через пролиту кров Ісуса Христа, але щоби набути таку нагоду, то треба пристосувати себе до обставинів, а іменно, вірувати в Господа Ісуса Христа, і слухати Божих приказів. — Рим. 5: 12, 19.

¹⁴ Як і коли Ісус відкупив потомків Адама? Ісус був совершенним чоловіком, маючи повне право до життя яко людське сотворіння. Отже Він був без гріха або скази; і се було представлено через агнця без-скази; і тому Ісус був відповідний дати таку ціну викупу і "взяти гріх світа" який приніс смерть Адамовим потомкам. Ісус заявив, що Він мусить зібрати до себе послужних овець, і тому Він сказав: "За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її. . . . А я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого." — Йоана 10: 17, 18.

¹⁵ Ісус поклав своє життя, умерши на дереві неначе грішник, хоть Він був святий, невинний і без гріха; і тому Його право до життя як чоловіка дальше існувало. (1 Петр. 1: 19) Бог підніс Ісуса зі смерти і підніс Його до неба, но Ісус дальше посідав право до життя як чоловік, і Він мав власть від Отця взяти те життя назад; але чи Він узяв його назад? Ні! Він представив те право жити як чоловік перед престолом милосердя Божого яко жертву за гріхи людей. Отже

Його кров стала средством на відпущення гріхів. "Так і Христос, один раз принесений, щоб понести гріхи многих." (Жид. 9: 28) Про Нього було написано пророчо: "Він принесе життя своє в жертву примирення." — Іса. 53: 10-12; Рим. 4: 25; 1 Корин. 15: 3.

¹⁶ Ісус Христос не поклав ціни своєї жертви в небі щоби знов взяти і ужити її. Він положив її, і віддав її і розлучився із нею цілком як ціною викупу за рід людський; яко ж написано: "Вя куплені ціною." (1 Корин. 6: 20) Коли хтось складає річ для переховання, то він може ту річ взяти назад. Але коли він платить тією річю, тоді він віддає власть свою; отже Ісус заплатив ціну свого життя, і тепер рід людський належить до Ісуса Христа через заплачення ціни, по волі Божій. (1 Петр. 1: 18, 19; 2 Петр. 2: 1) Господь Ісус Христос віддав все, що Він мав яко чоловік, а імено, своє людське життя, і ціною Його купив рід людський. (Мат. 13: 46) 'Він купив її своєю власною кровю.' — Діян. 20: 28; Ефес. 1: 14.

¹⁷ Если хтось з людей бажає дістати життя, то як він може його дістати? Такий мусить дістати життя від Бога через Ісуса Христа. 'Життя се дар Божий через Ісуса Христа, нашого Господа.' (Рим. 6: 23) Промовляючи до своїх учеників, Ісус сказав: "Я дорога й правда, й життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною." (Йоана 14: 6) Нема іншої дороги до життя. (Діян. 4: 12) Лише одинока дорога до примирення людей з Богом є через Ісуса Христа, що значить, чоловік мусить вірувати в Нього і доказати свою вірність. Авраам і інші вірні мужі згадані в одинадцятій голові до Жидів вірувати в Божу обітницю, що Він пошле Месію і що Він станеться Спасителем і Володарем світа. Вони виглядали Його царства, і відмовились мати щобудь до діла із сим лукавим світом, звернувши свої серця на царство Месії. Своєю вірою вони були оправдані, але вони не отримали життя в той час, бо Ісус Христос мусів перше відкупити рід людський своєю кровю і тоді визволити їх в Богом назначений спосіб. "І всі ці, одержавши сьвідченне вірою, не прийняли обітвання, тим що Бог лучче щось про нас провидів, щоб не без нас осягли звершення." (Жид. 11: 39, 40) Що є та лучша річ про яку згадує апостол. і котрої самий апостол є учасником?

ДУХОВІ СИНІ

¹⁸ Членство в царській домі синів є тією лучшою річю котрого Ісус Христос є Головою: "Христос же, яко Син, в домі Його, котрого дім ми, коли свободу і похвалу надії аж до кінця твердо держати мем." (Жид. 3: 6) Бог тримав Ізраїльський нарід під охороною закон-угоди аж до приходу Христа, і та угода була охороною для вірних Богу. (Галат 3: 19, 24) Ісус по волі Єгови прийшов до Ізраїльтянів, своїх завітуючих людей, але майже усі ті люди відкинули Його, лишень декотрі увірували в Нього. "Котрі

ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими статися, що вірують в імя Його." — Йоана 1: 12.

¹⁹ Вірні апостоли були під законом угоди, і вони повірили в Господа Ісуса Христа, піддалися Йому як Божому любому Синові, і стались синами Божими. Сей великий привилей дано виключно Жидам через три і пів роки, а опісля той привилей був отворений для Жидів як і поганів. По тім, як зійшов дух святий, будучи навчений ним, апостоли зрозуміли замір Єгови, і оголосили його иншим, а імено, що Він замірив "взяти людей для свого імени". Ті вірні мужі, апостоли, зібрались були в Єрусалимі відносно проповідування євангелії між поганями і щоб застановитись чому проповідувати, і в той час святий дух відкрив їм Божий замір, 'взяти собі людей для свого імя', що було предсказано пророками Єгови. (Діян. 15: 14, 16) Ті вибрані люди для Його імя, се духовні сини Божі, на котрих Єгова поклав своє імя і котрих Він зробив своїми свідками, щоб вони несли свідоцтво про Його імя й царство і котре свідоцтво мусить бути дане ним Єгова обявить свою силу. (Іса. 62: 2; 43: 9-12; 2 Мойс. 9: 16) Такі люди взяті для Його імени є Його духовними синами, про котрих Ісус говорить; як про "маленьке стадо" Господніх овець.

²⁰ Закон-угода, зроблена в Єгипті і стверджена коло Синай, не змогла видати людей для Єгового імя, окрім кількох Ізраїльтянів, включаючи апостолів, що за їх вірність і послушенство вони були перенесені від Мойсея до Ісуса Христа. Бог зробив нову угоду з Ісусом Христом, через котру Він довершить того, що стара закон-угода не могла зробити, а імено, взяти з того народа людей для Божого імя, котрі то люди мусять бути цілком посвячені Богу і нести свідоцтво про Його імя й царство людям світа. Та закон-угода була зроблена в Єгипті з Мойсейом яко головним посередником. Нову угоду Єгова зробив з Ісусом на землі, т. є, в вползатипічнім Єгипті, і та нова угода була стверджена кровю Ісуса Христа. Тим то Ісус сказав до своїх учеників, відносячися до вина в чаші, котре представляло Його кров-життя: "Се бо єсть кров моя нового завіту... пийте з неї всі." — Мат. 26: 27, 28.

²¹ Сей факт, що Ісус запросив або приказав їм пити з неї, є безперечним доказом, що всі, хто є в тій угоді, і ніхто инший, мусить пити Його кров. Се правда, що Його кров-життя є дана за оставлення гріхів; але ніхто не є запрошений в ту угоду і взятий із світа в імя Єгови, поки він перше не повірить і прийме Господа Ісуса Христа і Його дорогоцінну кров як средство спасення. Вірні ученики перед тим прийняли Ісуса як Месію, і посвятилися їти за Ним, і тому Бог почислив їм се за праведність, як Він почислив Авраамові його віру за праведність; і коли ціна викупу була представлена в небі яко офіра за гріх, сі вірні апостоли стались духовними синами Бога, і були прийняті яко такі по свідоцтву

святого духа, якого вони отримали в Пятидесятницю. Ісус не запросив всіх Ізраїльтянів брати участь в спомині Його символів, але запросив лише вірних людей, що доказали їх невинність до Нього.

²² Нова угода не видала насіння і не єсть средством дати життя комусь, але ті взяті в ту году мусять бути перше оправдані і тоді народжені з святого духа і мати підставу права до життя, а ся підстава є, що вони мусять бути вірно послужні Господеві на всегда. Нова угода дасть людей для Єгового імя, і всі взяті в ту году мусять доказати їх вірність, мусять бути свідками для імя й царства Єгови, через то царство Єгова оправдає свое імя. Ісус Христос Цар є другою стороною тієї угоди з Єговою. Він є Головою дому синів і є "Вірним і Правдивим Свідком" Єгови, і всі що будуть вірні в тій угоді мусять бути також свідками для Єгови. Тим то Ісус сказав коли поставлено питання Йому: "Цар я: Я на се родивсь і на се прийшов у світ, щоб свідкувати правді. Кожен, хто від правди, слухає мого голосу." (Йоана 18:37) Його Слова доказували поза всякий сумнів, що всі взяті зі світа для Єгового імя, і котрі докажуть вірність, мусять бути свідками для імени Єгови.

²³ Жиди були зарозумілі у собі і тому противились словом Ісуса що Він сказав, що Він дає своє чоловіче життя яко викуп, і щоби научити інших о правій дорозі. Ісус сказав отсі слова, а іменню: "Рече ж їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Як не їсте тіла Сина чоловічого й не пете Його крові, не маєте життя в собі. Хто їсть тіло мое і пє мою кров, має життє вічне, і я воскресу його останнього дня. Тіло мое справді єсть їжа, а кров моя справді єсть напиток. Хто їсть тіло мое і пє кров мою, в мені пробуває, а я в йому. Як послав мене живий Отець, і я живу Отцем, так і хто їсть мене, й той жити ме мною. Се хліб, що з неба зійшов. Не як батьки ваші їли манну та й помиралі; хто їсть сей хліб; жити ме по віки." — Йоана 6: 53-58.

²⁴ Тоді Ісус Христос говорив про свої "вівці", "мале стадо", котрі сталися членами царського дому синів; і се лише до сих єдиних, що докажуть їх вірність, сі слова відносяться: "Як не будете їсти тіла мого і не будете пити крові моєї, не маєте життя в собі." Інакше сказати, се лишень ті, що народжені з духа і взяті в угоду, мусять їсти хліб і пити кров. Але чи ж не всі ті, що дістануть життя, мусять їсти хліб? Ні, лишень духові сини їдять хліб і пють кров. Всі, що дістануть життя на землі, мусять мати віру в життя-кров Ісуса Христа пролиту за оставлення гріхів, але при установленню Спомину Ісус запросив своїх учеників бути ламаними з Ним і вмирати з Ним і так бути учасниками Його смерті і воскресення, і від тоді Його слова відносяться лише до посвячених Богу і народжених з духа. Завважте, що "взявши Ісус хліб і поблагословивши, ламав", і дав той ламаний хліб своїм ученикам і приказав їм їсти. Те ламання є ду-

же важним і не можна його знехтувати або оминути. Те ламання є великої ваги для всіх, що є учасниками з Ісусом Христом в Його царстві. Се значить що вони мусять статися членами тіла Христового і бути ламаними з Ним і вмерти з Ним, щоби бути учасником в Його славнім царстві.

²⁵ Що апостоли розуміли так справу від почення святым духом, то се безперечно можна доказати словами Павла, котрий опісля писав під натхненням святого духа: "Я бо прийняв од Господа, що й передав вам, що Господь Ісус тієї ночі, котрої був виданий, і прийняв хліб, і, хвалу віддавши, переломив, і рече: Прийміть, їжте, се єсть тіло мое, що за вас ламане; се робіть на мій спомин." — 1 Корин. 11: 23, 24.

²⁶ Тут можна признати, що слова Ісусові значать: "Сей хліб представляє мое тіло". Той хліб був лише символом, а ламання його предсказувало, що мусять статися і з тими, що є членами тіла Христового. "Овочі виноградини" або вино представляло кров-життя яке мало бути вилито; і до учеників Він сказав: "Пийте з неї всі". Його Слова значать, що всі Його співтовариші в Його домі мусять перше бути полані й вмерти і через те бути учасниками Його смерті.

²⁷ Що слова Ісуса означували, що члени тіла є учасниками Його терпіння і смерті, то се вповні попирає апостол, котрий під натхненням святого духа писав: "Яко мудрим глаголю; судіть, що я глаголю: Чаша благословення, котру благословляємо, хиба не єсть общенне крові Христової? хліб, що переломлюємо, хиба не єсть общенне тіла Христового? Бо один хліб, одно тіло ми многи; всі бо від одного хліба причащаємось." — 1 Корин. 10: 15-17.

²⁸ Істи хліб не значить, що хто їсть його оправдує себе на життя. Ані слова Ісуса не означають, що тим хлібом мусять усі кормитися і бути підтриманими чоловічеством Ісуса. Кождий один мусять перше бути оправданий ним він може статися частю того хліба котре опісля є ламане.

²⁹ Коли Ісус промовляв до Жидів, Він нічого не сказав про ламання хліба, але сказав до них отсі слова: "Я хліб життя, хто вірує в мене, має життє вічне. . . Я хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, жити ме по вік; а хліб, що я дам, се тіло мое, що я дам за життє світу." — Йоана 6: 47-51.

³⁰ Сі слова Ісуса Христа показують, що се Його чоловіче життя Він дає як ціну викупу за світ, і всі, що отримують користь із сього, мусять вірувати в Нього як Спасителя світа. Таку віру мусять показати чоловік нім він є оправданий. Слова Ісуса до Його учеників відносно ламання хліба значать цілком иншу річ. Ісус взяв опрісний хліб і ламав його і сказав до своїх учеників: "Се єсть тіло мое." Його слова можна переказати так: "Ви мусите їсти, себто, ви мусите брати участь зі мною і сим статися учасниками зі мною і спів терпіти зі мною, і як се тіло ви бачите я

ламлю представляє тіло Христа, або членів, так всі вони мусять бути поламані разом.' Таке ламання хліба або тіла, пиття крові, мусить взяти місце по тім, як ті співучасники є оправдані й народжені з духа, і тому лише вони єдині властиво можуть брати символи.

²¹ Слова апостола в 1 Коринтян 10: 15-17 певно означають ту саму річ. Тут апостол уживає слово "причащаємось", котре слово значить бути "співучасником". Сей текст після иншого перекладу звучить: "Чашу яку ми благословляємо, чи не є співучастю в крові ХРИСТА. Хліб який ми ламаємо, чи не є се співучастю в тілі Христа? Бо один хліб, одно тіло, ми многи одного хліба співучасниками." — Ротердама.

²² Оправдання не приходить від такого ламання тіла й пиття крові, бо оправдання мусить попередити нім ламання хліба і пиття крові, возьме місце. Ісус не предложив хліба й вина кождому, але лише тим, що доказали їх вірність. Отже виходить, що лише ті беруть властиво спомини, котрі перше є оправдані і народжені з духа, і котрі є в лінії до царства.

²³ Представивши сей аргумент дещо в иншій формі, Писання безперечно доказують се: Що Ісус знав, що Він мав умерти замість грішника, отже мусів умерти ганебною смертю на дереві. Зневага і наруги і смерть мали попередити нім Він стався Оправдателем Єгови. Диявол вельми зневажив імя Його Отця, і тепер подібні наруги мали власти на Господа Ісуса. Щоби остатися вірним свому Отцю, Ісус мусів перетерпіти сю остру пробу і доказати свою вірність в ній, і щоби бути Оправдателем Єгови. Се є воля Бога, щоби з Ісусом в Його роботі оправдання співтоваришили 144,000 членів Його тіла, разом становлячи одно тіло або царський дім синів Божих і кождий з них мусить переходити подібні проби які Ісус переходив і мусить терпіти і вмерти з Ісусом Христом. Такі обставини мусять стрінити нім вони можуть увійти в славу Господню. Ісус научав своїх учеників, а через них усіх-тих, що опісля мали вступити в його сліди, і чинячи се, Він узяв прісний хліб, котрий представляв безгрішний або оправданий стан, і тоді сказав слова які можна переказати так: 'Ломлячи сей хліб ви бачите, що він представляє мое тіло (тіло Христа, котре є чисте і без гріха). Кождий з вас мусить їсти його, (т. є, брати участь зі мною і бути ламаний як я).' Слова "Се тіло мое" не могли відноситися до людського організму, тим що про Ісуса написано є: "Він хоронить кості його, і ні одна з них не переломиться." (Пс. 34: 20) "Сталось бо, щоб писання справдилось: Кість Його не буде переломлена." — Йоана 19: 36.

²⁴ Чоловік Ісус не помер з тієї причини, що Його тіло було поламане, але без сумніву помер із жалю серця. Тоді Ісус дальше почув своїх учеників про чашу, яко ж написано: "І, взявши чашу". Вино в чаші представляло Його кров, а слова Його можна переказати так:

'Се представляє мою кров, котра то кров стверджує нову угоду яку мій Отець зробив зі мною. Се також є ціна викупу за рід людський. Ся пролита кров представляє мое життя виляте у смерть, як і мое ламлене тіло показує, що я мущу вмерти, і если ви бажаєте бути учасниками зі мною в царстві, ви мусите також бути учасниками моєї смерти. Отже їкте сей хліб і пийте сю кров!' Ісус знав, що пити кров значить смерть, як о сім було зазначено в законі Єгови. (1 Мойс. 9: 4; 3 Мойс. 17: 11) Отже Він запросив своїх учеників вчинити діло, що означувало смерть, і сим запросив їх умерти, і тому сказав: "Хто їсть тіло мое і пє кров мою, в мені пробує, а я в йому". (Йоана 6: 56) В сей єдиний спосіб можна знайтися в ХРИСТІ, і лише ті, що є взяті в Христа і сталися членами Його, є ламані з Ісусом Христом і виливають їх життя з Ним.

²⁵ Кождий, що посвячує себе безуслівно чинити волю Божу, той робить зовнішнє свідочтво сього через хрещення у воді. Однак се хрещення не робить нікого членом тіла Христового; він мусить бути занурений в смерть через жертву Ісуса Христа, і се він мусить зробити по посвяченню ся Богу і по отриманню оправдання. "Хіба не знаєте, що скільки нас у Христа Ісуса охрестилось, у смерть Його охрестились? Бо погреблись ми з Ним через хрещення у смерть, щоб, як Христос устав із мертвих славою Отця, так і ми в обновленню життя ходили. Коли бо ми з'єднані (з Ним) подобием смерти Його, то й (подобием) воскресення будемо." — Римлян 6: 3-5.

²⁶ Лише ті покликані небесним покликком мають участь у жертві Ісуса Христа. Се лишень "мале стадо" Господніх овець, з духа народжені одиниці, що є учасниками в смерті Ісуса Христа і в Його славі яка наступить, і тому лише ті властиво можуть брати символи в Спомині.

²⁷ Апостол Павло, просвічений і навчений святим духом, і натхнений научати инших, ясно розумів і научав, що співучасники символу Спомину, що представляло ламане тіло Ісуса Христа, т. є, Його пожертвовання на смерть, той мусить бути учасником Його смерти нім він увійде до слави. Такі лише є покликані в 'одній надії' (Ефесян 4: 4), і та надія є небесна, духове царство; і такі мусять терпіти наруги які впали на Ісуса, мусять перейти проби яким Він підлягав, і мусять переходити много горя, і вмерти з Ісусом Христом; і всі такі закінчення є поперті словами апостола, а іменно: "Бо і Христос не собі годив, а яко ж написано: Зневага зневажючих Тебе упала на мене." — Рим. 15: 3.

²⁸ До своїх другів Християнів апостол писав: "Многими муками треба нам увійти в царство Боже." (Діян. 14: 22) Всі такі мусять терпіти й померти як і Ісус Христос. "Вірне слово: коли бо ми з Ним умерли, то з Ним і жити мєм. Коли терпимо, з Ним і царювати мєм; коли відцураємось, і Він відцурається нас." — 2 Тим. 2: 11, 12.

²⁹ Що таке терпіння є конечне для членів тіла,

і що його радісно переносять ті, що розуміють привилей, то се доказують слова апостола: "Тепер радуюсь у страданнях моїх за вас, і доповняю недостаток горювання Христового у тілі моїм (смертному) за тіло Його, котре єсть церква." — Колосян 1: 24.

"Що ті символи Спомину представляли терпіння й смерть Христа у чім лишень члени тіла мають частку, і що вони мусять ті терпіння радісно переносити, се даліше показано словами апостола: "Так оце я все вважаю за втрату ради вищого розуміння Христа Ісуса, Господа моего, ради котрого я все втерив, і вважаю все за смирте, аби придбати Христа, та явитись у Ньому, не маючи моєї праведности, що від закону, а (маючи) те, що вірою Христовою здобувається), праведність від Бога у вірі, щоб розуміти Його, і силу воскресення Його, і спільність мук Його, приподоблюючись смерті Його, аби тільки достигнути до воскресення мертвих. Не тим, щоб уже я достиг, або вже був звершений; гоню, ж, чи не достигну того, за що і Христос Ісус достиг мене. Браттє, я про себе не думаю, що я вже достиг; одно ж (роблю), забуваючи вже те що позаду, і сягаючи по те, що спереду, біжу до мети по нагороду вищнього покликку Божого в Христі Ісусі." — Филип. 3: 8-14.

"Свідокство апостола Петра вловні попирає заключення, що лишень члени тіла Христового, духові сини Божі, можуть властиво брати Спомин, котрі несуть Його наруги, терплять і вмирають з Ним, і що сей стан мусить попередити перед Його воскресенням до слави, а іменно: "На се бо ви покликані, бо і Христос страждав за вас, оставляючи нам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами." (1 Петр. 2: 21) "Любі не чудуйтеся розпаленням, що буває вам на спокусу, наче б вам що дивного довелось; а радуйтеся, яко ж маєте участь в страданнях Христових, щоб і в одкриттю слави Його радувались і веселились. Коли докоряють вас за імя Христове, — ви блаженні; Дух бо слави й Бога спочиває на вас; ними він хулиться, вами ж прославляється." — 1 Петр. 4: 12-14.

"Сі посвячені, народжені з духа, що терплять з Ісусом Христом, умирають подібно як і Він умер; і так переносять усе як воїни Ісуса Христа, і если будуть вірні аж до смерті, будуть мати участь в Його воскресенню, про що Ісус сказав: "Будь вірний аж до смерті, і дам тобі вінець життя." — Одкр. 2: 10.

"розсуджування про тіло"

"Ті у Христі мусять розуміти тіло Христа; себто, вони будуть ясно розріжнювати між тілом з мяса а тілом ХРИСТА. "Бо як тіло одно, а членів має багато, всі ж члени одного тіла, хоч багато їх, а одно тіло, так і Христос... Бо тіло не єсть один член, а многі." (1 Корин. 12: 12-14) Лише такі властиво і гідно беруть символи Спомину. Брати негідно значить бути недостойним. "Тим же, хто їсти ме хліб сей і пи-

ти ме чашу Господню недостойно, винен буде тіла і крови Господньої. Нехай же розгледить чоловік себе і так нехай хліб їсть і чашу не. Хто бо їсть і не недостойно, суд собі їсть і не, нерозсуджуючи про тіло Господне. Того то многі між вами недужі та слабі, й заснуло доволі. Бо коли б ми самі себе розсуджували, то не були б осуджені." — 1 Корин. 11: 27-31.

"Каже апостол: "Бо пасха наша Христос. Тим же святкуймо." Се він говорить до кляси до котрої він належав, отже духової кляси. Если хтось є Йонадабом, то він не є в Христі і если він не є у Христі, то він не може бути учасником смерті ані воскресення Христового. Отже се було б не ямісці для нього брати символ Спомину.

"ДОКИ ВІН ПРИЙДЕ"

"Натхнений апостол даліше поучає своїх співдругів Християнів словом яке він отримав від Господа, а іменно: "Скільки бо раз їсте хліб сей і чашу сю пете, смерть Господню звіщаєте, доки (Він) прийде." (1 Корин. 11: 26) Ті, що властиво беруть спомин із вирозумінням і розсудженням, то сим вони показують, що вони знають ціль смерті Ісуса Христа і що се їх привилей й вмирати із Ним щоби могли з Ним і царювати з Ним, і бути учасниками Його слави. Ісус Христос вже прийшов до храму, але на землі є ще члени в тілі, котрі властиво обходять празник Спомину і будуть се робити аж до своєї переміни, коли то в миг ока вони переміняться, і полишать свій людський організм і отримають з рук Господа духове тіло. Се є повинність таких обходити Спомин і так нести свідокство їх споріднення до Бога і Ісуса Христа, инакше вони були б страшенно недбалими. Отже слова "доки Він прийде" значать, аж покіль останний член Його тіла на землі скінчить своєю подорож і переміниться із чоловіка на духа.

УГОДА ЦАРСТВА

"Потім; як Ісус установив Спомин і вірні ученики брали участь в нім, указуючи сим їх постанову вірно йти слідом Господа, Ісус запросив їх бути учасниками з Ним у царстві, і тому сказав до них: "Ви ж пробували зо мною в спокусах моїх. І я завітую вам як завітував мені Отець мій, царство, щоб іли й пили за столом моїм у царстві моему, і сиділи на престолах, судячи дванацять родів Ізраїлевих." (Луки 22: 28-30) Лише ті, що їх споріднення до Господа є таке саме як було апостолів до Господа, можуть бути взяті в угоду до царства. Отже лише ті, що є в Христі й мають участь в Його смерті, будуть мати частку у царстві. Се виключає усіх окрім народжених з духа і помазаних, і сі єдині властиво й достойно беруть символ в Спомині.

З РАДІСТЮ

"В 1918 р. Господь прийшов до храму чинити суд котрий то суд зачався від посвячених, народжених з духа одиниць. В часі того суду,

ті, що були признані, були взяті у храм. Отже від того часу правдиві послідувачі Ісуса Христа брали символи Спомину, не в смутку, але в радості, тому що Господь, голова дому, присутній з ними; і се згадується з словами Ісуса Христа: "Глаголю ж вам: Що не пити му від нині з сього плоду виноградного аж до дня того, коли його пити му з вами новим у царстві Отця мого." — Мат. 26: 29.

⁴⁸ Овоч виноградини — вино, і воно не лише представляє вилите життя-кров Ісуса Христа, але у Його другим приході вино представляло радість Господню. "І вино, що веселило серце чоловіка, щоб міг оливою лице намастити." (Пс. 104: 15) Ісус Христос, помазаний і прославлений Цар Єгови, прийшов до свого храму і зібрав до себе тих, що успішно перейшли пробу суду, і сих Єгова помазав, і всі такі радуються в Господі. Ісус Христос є великим Оправдателем Єгови, а головна Його радість є оправдання Його Отця імя, для якої то цілі Він прийшов. До своїх вірних послідувачів котрих Він зібрав до храму, давши їм своє запрошення увійти в Його радість, Він сказав: "Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був еси вірен, над многими поставлю тебе. Увійди в радість пана твого." (Мат. 25: 23) Тепер вся громада храму радується в Господі, представляючи се символічно через п'яття вина новим, і в храмі прославляє Єгову їх Отця. "І все в храмі його — все говорить: величие!" — Пс. 29: 9.

⁴⁹ Всі такі були взяті в нову угоду яко люди імени Єгови, і всі такі мусять нести свідчення для імя й царства Єгови. (Мат. 24: 14) Такі вірні, духові й помазані сини Божі безперестанно приносять Єгові жертву в праведності, бо вони знаходяться у храмі з Ісусом Христом, Головою. (Мал. 3: 4) У храмі, себто, в тайнім пробутку Господа, Він навчає своїх помазаників відносно значіння пророцтв які тепер сповнюються, і по Його приказу вони 'йдуть осторонь стану' в послушенстві до волі Єгови і проголошують вість царства і так зневаги падають на них, які впали на Єгову і Ісуса Христа. (Жид. 13: 13-15) Вони радіють се чинити і оціняють факт, що вони перебувають в радості Господа і що радість Господня є їх сила.

⁵⁰ Отже ті, що достойно беруть символи Спомину мусять перше бути оправдані, сплоджені з духа, і зібрані в храм і помазані. Йонадаби є посвячені чинити волю Богу, але вони не є оправдані. Їх надія не є в небі, але вічне життя на землі. Вони знайшли прибіжище в організації Єгови під Ісусом Христом, де вони мусять остатися аж поки не перейде Божий гнів; і перебуваючи в її границях, вони мусять шукати справедливості і смирності. Будучи 'чужоземцями в таборі', котрі посвятилися Богу і Христові, вони мусять брати участь в проголошенню імя й царства Божого під Христом. Але позяк вони не можуть брати участі у смерті Ісуса

Христа, і тому не можуть бути учасниками Його воскресення, отже се зовсім не властиво для них брати символи Спомину. Будучи під охороною Божою організації, вони є співдрузами помазаників і мусять служити з помазаниками і радісно виконувати те, що їх руки знайдуть до виконання. Докази св. Письма і факти показують, що Йонадаби, або велика громада, є тепер зібрана до Господа, і яко такі безперестанно славлять Бога і Ісуса Царя, бо вони бачуть, що день спасення й визволення уже прийшов. Отже вони витають Ісуса Христа, Царя слави, і радісно служать Йому безперестанно.—Одкр. 7: 9-17.

⁵¹ Отже всі аргументи св. Письма безперечно твердять, що Господь Ісус Христос установив спомин своєї смерті і приказав, що його мають обходити лише ті, що є сплоджені з Його духа і охрещені в Його тіло, себто, в духове тіло Христа; що такі духові сини не сповняли б своєї задачі й стратили б їх великий привилей, если б вони не брали участі у Спомині. В 1938 р., властивий день на обходження пам'ятки припадає на 15-го квітня, по 6-тій годині вечером, у котрім то часі різні громади по цілій землі зберуться разом брати участь в празнику Спомину. Се буде цілком на місці для Йонадабів бути присутніми на такім зібранню і приглядатися ділі, щоби їм мати краще поняття споріднення помазаників до Єгови і краще зрозуміти споріднення великої громади до Бога і Христа. Се повинен бути час радості для них також, бо вони оцінять факт, що день визволення прийшов.

⁵² Пам'ятаючи натхнені слова апостола, а іменно, "Бо пасха наша, Христос, заколена за нас. Тим же святкуймо" сей празник. Тут легко можна бачити, що стадо або кляса якої самий апостол був частию, і інші подібні члени духової кляси, — вони єдині можуть властиво брати участь у Спомині. Йонадаби або ті з великої громади ніколи не можуть властиво брати символи Спомину. Чиняче се, вони б шкодили самі собі.

⁵³ Однак в умах декотрих одиниць вираєне питання: Як я можу знати чи я можу брати участь у Спомині або ні? Чи я є помазаником, що має привилей і котрого повинність брати участь у Спомині, або чи я є Йонадаб, котрий не може сього робити? Чи можливо для мене рішити моє становище і моє споріднення до Господа, і если так, то як я можу відповісти на се питання? Сі питання будуть відповіджені в наступаючих числах Вартової Башти.

(Прод. на сторони 63)

"ЛІК"

В часі безуспішного змагання народів і одиниць дістати лік, Товариство видало нову книжечку під назвою ЛІК з від пера Рутерфорда. Зміст як і покриття тієї книжечки є надзвичайно інтересні. Про се, коли ту книжечку будуть доручувати, є подано в нашій місці. Та перед тим вістники царства повинні познакомитися з її інтересним змістом. Примірники книжечки можна набути за датку 5 ц.

ЙОНА

"Хто боїться людей, той в біду попаде; хто ж боїться Господа, буде безгрішним". — Прип. 29: 25.

Часть 1. (док.)

ЄСЛИ Ниневія мала бути знищена, тоді те місце мало дістати осторогу о надходячій судьбі і людей треба було повідомити о його збуренню, щоби Слово Єгови було оправдане коли упадок прийде. Отже Йоні дано приказ "подайся у Ниневію, в город великий, і проповідуй проти його". Так і з початком Єгового дня прийшов час на знищення "Християнства", і нім знищення возьме місце свідки Єгови, по Його приказу, мусять іти і голосити о судьбі "Християнства", і також оголосити причину задля якої Бог знищить його, щоби, коли прийде упадок, імя Й Слово Єгови були оправдані. Таке проголошення також дає нагоду всім людям доброї волі чути і вірувати в правду і утікати до місця охорони, о яке Бог постарався для них. Отже висилаючи Йону до Ниневії, Бог зробив виразний і ясний образ відносно задачею положених на Його посвячених слугах з початку дня Єгови.

¹⁹ Ниневія була дуже лукавим містом, і, каже писання, "ледарства його дійшли до мене". Се значить, що Єгова звернув увагу на ледарство тих людей. Те ледарство не становило нападу Ниневіяни на Ізраїльтянів, тому що за часів Йони люди Ниневії не робили жадних нападів на Ізраїльтянів. Що найменше яких п'ядесять років по тім, як Йона пророкував, тоді Ассиріяни або Ниневіяни поповнили їх перший напад на Ізраїльтянів. Пізніше Ассирійці напали на Єрусалим, підчас царювання Езекиї. (2 Цар. 18: 9-37) Се показує, що лукавство в Ниневії, проти котрого Йоні сказано голосити пімсту Божу, було загальне, що панувало в місті, і котре Ниневіяни виконали до крайности. (Йони 3: 8) Порівняй сей факт із дальшими фактами, що перед 1914 р., політичні володарі "Християнства" не робили ніякого особливого змагання переслідувати Єгових людей, котрі виконували роботу Ілії. Ніколи тоді не арештували за те, що хтось йшов від дому до дому і проповідував євангелію. Політичні чинники уважали таких проповідників яко нишу громаду релігіоністів і не звертали жадної уваги на них. Однак ті політичні чинники були винуваті за многі злочини, тим що вони становили частъ організації Сатани і практикували велику несправедливість. Отже їх час скінчився із приходом Ісуса Христа на престіл у 1914 р., і про се вони мусять отримати осторогу. Се зазначило конєць часу коли Сатана діяв як невидимий володар світа без жадної перешкоди. (Луки 21: 24) Содом і Гомора були подібними случаями. (1 Мойс. 18: 20-23; 19: 1-25) Отже ясным є, що Єгова всегда дає осторогу перед виконанням своєї пімсти проти своїх ворогів. Після такої самої засади зроблено із Ниневією.

²⁰ Бог післав Йону дати осторогу людям того

міста і постаратися о нагоду для тих, що бажають чинити добро й іти правим шляхом і знайти дорогу утечи. Певно, що в тім лукавим місті Ниневії були люди, що бажали справедливости, але не знали правого шляху. Подібні обставини можна знайти у "Християнстві". Із приходом Господа Ісуса як Царя в 1914 р., цілий світ знаходився під контролею Сатани при помочи своїх релігійних агентів, і люди були несвідомі о способі утечи до місця охорони перед Армагедоном. Десь в часі приходу Господа Ісуса до храму, осторога була дана "Християнству", але сієї справи не розуміли навіть посвячені. На 24-го лютого, 1918 р. перший раз дано вість, "Світ скінчиться, міліони тепер живючих ніколи не помруть." Таку вість проголошено прилюдно, але ті, що проголошували не розуміли дійсної цілі. Тоді думали, що прийшов час на "реституцію". Тоді ще не розуміли ясно, що має бути виразне проголошення вістки людям доброї волі, що Бог дасть охорону і безпечність в часі Армагедону і що такі будуть становити велику громаду. Се вже роки пізніше коли Божі люди зрозуміли, що велика громада не була духовою клясою. Се ще инший доказ, що Бог проголошує свою вість у своїм часі без огляду на се чи ті, що проголошують її, розуміють або не розуміють. Слуги Господні, котрі всегда бажать бути послушними Божим приказам, будуть під Його керівництвом виконувати всегда правдиву річ. Йоні дано приказ йти до Ниневії, і се була його задача бути послушним і полишити наслідки цілком в руках Господа. Се показує, що коли Божим посвяченим людям дано приказ робити яку особливу роботу, тоді вони повинні бути повні послушними. Вони повинні зробити по приказу, а наслідки полишити цілком в руках Господа.

²¹ Як виглядає, то Йона бажав затримати те, що він думав було доброю славою між Ізраїльтянами, і боячись, щоби не загубити сього, він шукав оминуті відвічальність яку Бог поклав на йому і через те він не послушав і не пійшов до Ниневії, як йому було сказано. "Йона ж устав, щоби утікати від Господа в Тарсис, і, дійшовши до Яфи, знайшов корабель, що йшов у Тарсис, і, заплатив гроші за переправу, й вступив до нього, щоби на ньому одплисти в Тарсис перед лицем Господнім." — Йони 1: 3.

²² Очевидно Йона споліяв на ласку і милосерде Боже спасти Ниневіїв в його власний спосіб, і тому Йона прийшов до заключення, що если б він пійшов до Ниневії і проповідував їм, що вони мають бути знищені, то се не станеться, бо Бог вельми милостивий. Отже Йона заключив, що если би він пійшов до Ниневії після розказу, він стався б посміховиськом в очах поганських людей і також в очах Жидів в дома, і так

висміяний і впокорений він стративби свою добру славу. Отже Йона заключив, що він не піде до Ниневії. Що він так роздумав, то се показано його власними словами які він вивів пізніше. "І моливсь Господеві й промовив: О, Господи, хиба ж не се я говорив, будши ще в моїй країні? тим же то й хотів утекти в Тарсис; знав бо я, що ти — Бог благий і милосердний, довготерпеливий і багатий на ласку, та що маеш спожалінне над нуждою." (Йона 4: 2) Його спосіб думання і напрям ділання є подібний між многими людьми, що вважають себе за визначних у Божій службі.

²³ Замість слухати Божих приказів, Йона утік до Тарсис, у місто котре знаходилось в краю тепер званім як Іспанія, на далекім сході Середземного моря і прямо проти Ниневії. Ніхто здається не знав много про те, що знаходилось на захід "великими слупами Геркуля", себто, скалю Гібралтар, і тому Йона хотів іти так далеко, як чоловік міг зайти в тих днях. Він волів забратися в якийсь новий край чим йти там де йому сказано і опісля переносити наруги від людей в дома і від людей Ниневії. Чин Йони не можна розуміти, що він понехав Бога і бажав прийняти поганську релігію. Еслиби се був замір Йони, то Бог не був би показав своєї милості до нього опісля і чудом спас його і поручив йому дальшу службу. Если би Йона був невірний і цілком звернувся до Сатани, Бог був би цілком віддав його на знищення. Се очевидно сю задачу яку Бог поклав на нього, Йона не хотів сповнити, і то за для страху що люди будуть говорити про нього, або так сказати він боявся стратити добре ім'я і виставити себе на сміх. Отже він хотів оминати се через відплив на далекий захід. Тут також можна заключити, що він боявся, що люди Ниневії будуть уважати його проповідь о надходячій нещастю яко грозьбу, що Ізраїльтяни, під провідництвом їх Бога, пійдуть війною проти Ниневітянів, і що Ниневітяни, почивши се, зберуть їх армію і виступлять проти Ізраїльтянів, а Йону будуть винувати за витворення незгоди. Тут маємо ясний случай, коли чоловік сполягав на свій власний розум і не вповав і не признав Бога Єгову. В приповістях виразно сказано, що хто боїться чоловіка, той попаде в сіти Диявола. Коли хтось згодиться служити Богу, а опісля вагається, занедбає або відмовиться се робити задля страху перед тим, що чоловік може зробити йому або що може пасти на нього з причини його вірної служби, такий напевно знайдеться в лихім положенню. Господь пояснив сю точку в образі і тепер відкриває її, щоби Його люди були добре навчені щодо властивого поступовання.

²⁴ Замість слухати Бога, Йона пійшов до Яфи, морської пристані в Палестині, котра знаходилась на сході від Середземного моря. Яфа значить "красота", і представляє те, що декотрі з посвячених старались бути і чинити в 1918 р.,

коли вони думали найлучше бути близько людей (представляючи "море") і думали про свій вигляд, щоби виглядати дуже красивим і солодким, і щоби не розбудити ніякої критики проти себе і не розгнівати людей проти себе. Світова Війна точилась від 1914 р., до 1918 р., і проповідування Божого царства і Його пімсти проти організації Сатани, дало вимівку і нагоду для духовенства прилучити до себе політичні й торговельні чинники і переслідувати Божих людей, і се спричинило, що многі посвячені боялись загубити своє добре ім'я й славу, а навіть своє життя. Жорстока критика, наруги і переслідування не виглядали бути добрими річами для них, хоть декотрі з посвячених пійшли до вязниці за сповнення Господніх приказів. В той час многі посвячені з класи Ілії твердили, що нічого не треба казати про надходячий клопіт або недостачі духовенства, політиків і фінансістів, але вони сказали: "Ми повинні говорити про любов, як бути чемним і розважним, і спонукати кожного вірувати і побачити, що ми ходили з Ісусом і навчилися від Нього." Се було зневагою для ім'я Ісусового, але очевидно вони сього не знали. Ісус не обходився солодко з гіпокритичним духовенством, коли треба було обтесати Його; але Він уживав до них виразних слів; так що не було сумніву щодо Його заміру; і се Він чинив в послушенстві до волі Отця.

²⁵ Йона пійшов до Яфи і знайшов спосіб до утечи від своєї задачі, щоби спасти своє добре ім'я. Не всі Божі люди старались оминати відвічальність в 1918 р. У вічу грозьби увязнення і сильної кари, декотрі одиниці дальше поступали з проголошенням Царя, Його царства і дня пімсти нашого Бога, і для цієї цілі видано літературу **Доконана тайна і Новини Царства**, котру то літературу рознесено широко. Хоть ся вість була головню звернена проти духовенства, вона також була звернена проти політичного чиннику, що дало тому чинникові вимівку і нагоду взяти участь у переслідуванню і взяти острої міри, щоби перешкодити в проголошенню правди. В той час декотрі одиниці позістали вірними і правдивими Господеві, коли ж інші стали невірні; і всі такі стали під строгий нагляд політичного й релігійного чинника, що управляли тоді краєм. Між старинними Ізраїльтянами були вірні й правдиві одиниці, як Даниїл, Седрах, Мисах і Ваденаго, Еремія й інші, але се не спасло цілого міста Єрусалиму від полону. Так і підчас Світової Війни, кількох вірних одиниць не стримали цілої громади Божих людей від поневолення. Взагалі посвячені в той час відступали від їх Богом-даного приказу, і подібно, як Ілія, утекли і стали бездіяльні. (1 Цар. 19: 1-3) Ті ж, що з причини самолюбства і бажання вигод, не годилися стати отверто проти всякої політичної системи, а релігійністи дбали головню за себе і своє добре ім'я і о добрий примір із себе, і щоби приготувити себе до неба без виконання більше праці; і тому вони

аргументували: "Будьмо солодкі, говорім приємно, і стараймось не образити ніяким словом володарів." Вони вважали політичних володарів за "висші влади", і в сім, розуміється, вони помилялись. Ті що були слабі в вірі упали під сей вплив таких аргументів, і, будучи боязкими, вони поховались також, лишень кількох стояли сильно за царством. Наслідок був, що взагалі робота проголошення евангелії була стримана, що не було угодно перед Богом. (Іса. 12:1) Сей факт, що Бог опісля далше показав свою ласку своїм людям, становить доказ, що вони не стались цілком невірні й не відкинули крові Ісуса Христа і Його царства, але піддалися страху перед чоловіком.

²⁶ Зачавши свою подорож утечи, Йона не пійшов на північний захід до Тиру, щоб там всісти на корабель, але пійшов до Яфи і знайшов корабель до Тарсис, котре то місто провадило велику торгівлю з матірнім містом Тиром, що знаходилося в тій самій стороні, що Ниневія. "Тарсис торгував із тобою množеством усякого добра свого: срібло, золото, цину й оливу привозили вони на ринок твій." — Езек. 27:12.

²⁷ Йона заплатив кошт подорожи і вступив на корабель, і сим чином ужив свої гроші не в службі Єгови, але віддав їх торговельним купцям, себто, попер їх; се могло представляти мащення словами купців в сих останних часах за для особистої користи. Ті, що втекли від Господньої служби підчас Світової Війни, думали успокоїти гнів міньяльників та політичних бандитів через закуплення своїми грішми воєнних бондів, несення прапорів і відданняся на службу організації Сатани.

²⁸ Йона не світив своїм світлом так, як Бог приказав йому. Він старався утекти "від Господа". Його чин можна порівнати з сими фактами: Протягом світової Війни Божі люди відступили від своїх задач які Він поклав на них. Справи царства були найбільшої ваги; отже відступити від них і оминати сповняти прикази Божі, значило утікати від присутности Господа. Миритися з організацією Сатани або змягчити Господню вість, і говорити "солодко та м'яко", і замовкнути про царство, а головню про Божий виражений гнів проти організації Сатани, є також змаганням утечи від присутности Господа. Світова Війна вдійности була торговельною війною, хоть релігійністи сильно кричали, що "се війна щоби забезпечити світ для демократії". Хто ж з людей тоді смів сильно стати по стороні Бога і Його царства під Христом, такого чоловіка защитники війни вважали за ніщо, за сміття світа, гідного лише для вязниці або на знищення. Отже релігійністи змовились тоді, сформували переслідування проти декотрих вірних і кинули їх у вязницю на час покіль війна не скінчилась. Від того часу ті самі гіпокритичні релігійністи кричать проти свідків Єгови і з погордою указують на тих, що буди увязнені, як на злочинців. Протягом Світової Війни многі з

посвячених думали, що если вони приближаться до торговельного і політичного чинника, і если вони будуть солодкі і гарні до них і покажуть ся їм привязними, то сим вони затримують їх добре імя й славу. Памятайте, що та пророча драма Йони представляла ріжні чинники, а не якісь одиниці, що мали бути свідками для Господа.

²⁹ Безсумніву Йона мав думати, що він був схоронений від усякої жорстокої критики і вільний підтримати свое добре імя, отже він вступив до корабля і відплив до Тарсис. Однак він не позістав там у спокою довго. Єгова розбудив велику бурю, що кидала кораблем. "Господь же послав на море велику бурю, і постала на морі лиха хуртовина, так що кораблеві приходилось розбитись." (Йони 1:4) Та буря не повстала з тій цілі, щоби примусити Йону бути послухним, але щоби милосердно спасти Йону від мильного напрямку, а тим більше щоби зробити прообраз котрий би послужив як взір і провідник для посвячених людей в день Єгови. Світова Війна не була тією позатипічною бурю, тому що Бог не спричинив Світової Війни. Та велика буря представляла те, що Бог спричиняє, тому що писання кажуть: "Єгова же послав на море велику бурю." (А.П.В) Се представляло "війну в небі", розпочату через Божого помазаного і вкоронованого Царя проти Сатани і його організації, лукавих бісів в небі. (Іс. 110:1,2; Одкр. 11:17,18; 12:1-10) Наслідок тієї війни в небі був, що Сатана був скинутий з неба на землю і взятий впокій із землі". (Одкр. 6:4) Коли Сатана був скинутий на землю, тоді він зачав посилати горе за горем на людей землі, що він і далше робить. Народи землі, будучи відчужені від Бога з причини сатанської релігії, і попираючи його торговельне й політичне злобне правління, вони відчули великий клопіт і горе і стали вельми розбурхані, так як те море було розбурхане бурю. На весну в 1918 р., Господь Ісус явився в храмі Божім одягнений у всяку силу в небі й на землі, але Він не ужив тієї сили стримати Світову Війну лише тому, щоби народи не воювали між собою, але щоби свідкам Єгови дати нагоду проголосити Його імя на землі. Світова Війна не має нічого до чинення із Божою пімстою, яка вскорі буде вжита на цілковите знищення організації Сатани.

³⁰ Підчас Світової Війни було велике занепокоєння між людьми, і многі із тих, що посвятились чинити волю Божу думали, що та війна не стане, але буде продовжатися аж до Армагедону. Та не так сталось. Певна робота мала бути виконана, т. є, дати свідоцтво про імя Єгови після Його замірів і що мусліло бути виконане нім Його остаточний гнів буде вилитий проти організації Сатани. Се було показано в пророчій драмі Йони. Йона мав роботу до виконання, і Бог дав йому нагоду виконати.

²¹ Як виглядає, то моряки, що правили кораблем з Яфи не були Ізраїльтянами, себто, в угоді з Богом, але походили від інших народів і були наняті провадити кораблем для торговельної цілі. Не будучи Жидами, ті моряки не знали про Єгови, але коли побачили що кораблем кидала буря, вони вельми полякались. "І полякались моряки, й почали взивати кожен до свого бога. І викидали в море склад з корабля, щоб його полегчити; Йона ж зійшов у середину на дно, ліг та й заснув твердим сном." — Йони 1: 5.

²² Без сумніву ті моряки були ширими людьми і бажали справедливости о скільки вони розуміли її. Підчас клопоту в 1914 р. і опісля, чесні люди різних народів, що воювали, любили мир і справедливість і не попірали війни, і добровільно не противилися Богу. Такі люди були вельми заклопотані в умі. Вони знали, що та товпа релігійоністів не була в ласці Божій, бо вона була несправедлива. Хоть духовенство називало себе представителями Ісуса Христа, Князя Мира, однак воно кричало за пролиттям крові, і воно уживало своїх так званих "церковних" будинків для вербовання рекрутів. Так сі добрі люди світа, будучи в недолі, вельми бажали помочи, і, як ті моряки на жораблю Йони, 'кождий чоловік кричав до свого власного бога', себто, шукали миру і спокою із кожного жерела, але, не знаючи о замірі Єгови, вони не просили Його о сповнення їх бажання. Тим що корабель знайшовся в небезпеці, моряки викинули много з його складу, щоб спасти корабля. Так і підчас найтемніших днів світової війни, звичайні люди бажали мира і тому були готові пожертвувати много, щоб той клопіт скінчився, отже викинули в море много, щоб принести мир, себто, зробили много старань із втратою для себе, щоб установити мир і спокій.

²³ Історія каже, що Йона пішов "у середину на дно", і думав, що він там безпечний, отже став байдужий, пішов спати, бо любив дримати. Там він був неначе полонений невільник у вязниці. Він заснув, як "десять дівиць", що ожидали на жениха, але стали сплячі і остаточно послули. (Мат. 25: 1-13) Протягом останньої часті Світової Війни, і якийсь час опісля, Господні посвячені люди на землі спали і осталися неактивними щодо їх привилею в службі. Многі з них сказали: "Ми будемо тепер мовчати і ожидати на Господа аж Він забере нас до дому."

²⁴ Йона був здається єдиний, що заплатив свою подорож на кораблі. Керманіч корабля, почувши молитви і крик своїх моряків, пошукав за Йоною довідатися що він робить. "І прийшов до його керманіч корабельний та й каже: Як тобі спати, вставай, покликни до твого Бога; може сей Бог зглянеться на нас, і ми не погинемо." (Йона 1: 6) Той керманіч мав бути урядовим представителем усіх моряків, і представляв ту саму класу згадану в писаннях, "що в суднах пускаються на море" і перено-

сять великий клопіт і горе. (Пс. 107: 23-27) Той керманіч корабля не міг ніяк порадити собі, і тому він шукав Йони, і знайшовши його сплячим, дав йому приказ щось робити. Ся часть образу показує, що Бог мав охоронити свого слугу класу на землі в часі горя, яке впало на них підчас Світової Війни, і Він випровадить їх знов щоб несли Його вість до людей, а головню показати людям доброї волі який напрям вони повинні взяти. Ті люди до того часу були заняті в сатанській торговельній організації і під контролею його політичної і релігійної товпи, бо вони не знали де вони мали йти. Ті люди доброї волі кричали о поміч. Вони були вязнями, про котрих описується вс в Письмі (Іса. 42: 6, 7), себто, вони представляли таких вязнів.

²⁵ Йона в сій точці свого відпочинку і сну представляв Божих посвячених людей на землі, котрим Господь дав приказ встати і займитися Господньою службою, щоби люди доброї волі могли знайти дорогу до Єгової організації і знайшли там охорону і безпечність. Моряки в тім кораблі, включали і керманіча, представляли людей доброї волі і чесного серця, що бажують йти правим шляхом, який Господь отвирає для них; і ті, що слухають Його, становлять Його "інші вівиці" і "велику громаду", котра то громада з часом увійде в службу Господню і проголосить Його Слово і Його хвалення. Сповнення сієї часті пророчого образу вимагає від посвячених людей пробудитись до їх привилею; і так, в 1919 р., вони пробудились, і тоді Господь післав їх до своєї служби. Як Йони дано опісля нагоду нести вість до поганих Ниневії, так свідки Єгови пробудились в 1919 р., і опісля їм дано нагоду нести свідоцтво для не-юдейської класи, себто, для людей доброї волі, котрі становлять велику громаду. Ся робота проголошення вістки мусить бути виконана нім гнів Божий буде виражений в Армагедоні, і сей факт дальше попірає доказ, що Господні люди тепер є властиво заняті в Його службі і енергічно виконують роботу поручену їм.

²⁶ До Йони керманіч корабля сказав: "Вставай, покликни до твого Бога; може сей Бог зглянеться на нас, і ми не погинемо." Ось так люди доброї волі промовляють до свідків Єгови, бо вони бачуть, що Всемогучий Бог, котрому Його посвячені служать, є Бог справедливости, Отець милости, і Він єдиний Всемогучий, що дає потіху. Ті люди доброї волі, котрі остаточно будуть становити велику громаду, не є в угоді з Єговою і знають як вони можуть приступити до Бога, вони шукають знання з руки позатипічної класи Йони, себто, Божих посвячених і назначених людей. Йонадаби або люди доброї волі, будучи увязнені через релігійоністів, не звернули своєї молитви до Єгови, не знаючи привилею який вони мали. Вони шукають знання з рук вірного слуги класи Господньої, щоби вони могли знайти і йти правдивим шляхом. Отже сей привилей як і задача свідків Єгови дати всяку

можливу поміч для тих людей доброї волі — допомогти їм побачити дорогу Господню, і чинячи се, вони мусять нести вість царства для таких людей, щоби допомогти їм зрозуміти ту вість і заохотити їх служити Богу і Його царству. Що се їх привилей і задача, то на се ясно указують Господні слова, а іменно: "Так говорить Господь: Часу вподобного я вислухаю тебе (клясу Йони в день гніву) в день спасення допоможу тобі; й збережу тебе, й дам тебе в завіт народам, щоби обновили землю, і спустошене наслідкам вернути. Щоб вязыням сказати: Виходьте на волю, а тим, що в темряві: Йдіте на світло. Пастри муться при дорогах; по всіх узгіррях будуть пасовища їх." (Іса. 49: 8, 9) "Я Господь, покликав тебе на правду, й буду держати тебе за руку, й берегти тебе, й поставлю тебе у завіт народам, за світло невірним; щоби очі сліпим одчиняти; щоби виводити вязнів із вязниці а сидячих у темряві — з темниці." — Ісаї 42: 6, 7

"Се є дальший сильний доказ, що Бог Єгови буде думати про тих людей доброї волі до Нью-Йорка і постаратися, що хто буде сповняти його прикази, не пропаде в Армагедоні, але буде схоронений в часі Його великого гніву. Сей про-

рочий образ при сій точці показує, який великий привилей Бог дав своєму останкові на землі, і яку важну відвічальність Він поклав на них, і що вони не можуть оминати тієї відвічальности і сидіти собі тихо. Противно, вони мусять устати і чинити волю Божу, після приказу, і нести вість про Його імя і Його царство під Христом для всіх людей доброї волі, щоби вони знайшли дорогу утечі і місце охорони. Сей і інші пророчі образи показують велику любов Єгови і старання для останка тепер на землі, і що Він велів написати всі сі річі наперед у своїм Слові для помочи і потіхи і скріплення надії Його вірних свідків. Се пророцтво Йони, як се воно відкривається в очах людей Єгови, є додатковим заохоченням до енергічного служення, щоби справи Божого царства під Христом, були добре доглянені і щоби Його люди мали часть в оправданню імя Всевишнього.

"Йона, маючи страх, щоби не статися посміховиськом і предметом великої наруги і сим чиним не стратити своєї слави між людьми, він попався у великий клопіт. Як же тут утекти від нещастя? — і як зробити, щоби корабель не розбився?

ЙОНА

[Переклад з англ. "Вартової Башти" з 15-го марця, 1938]

Ти бо, Господи, благодій і милосердний, і дуже милосердний для всіх, хто призиває тебе. — Пс. 86: 5.

ЧАСТЬ 2

БОГ ЄГОВА — любов, а милість Його триває по віки, і се Його слуги вірні спізнали і більше оціняють чим вони довше в Його службі. З своєї ласкавої любви Він зробив много пророчих образів, щоби Його люди могли тепер побачити і оцінити і через те бути заохоченими йти дальше в сім часі великої недолі. Прийшли "люті часи"; і з кожним днем збільшається злаволя, ненависть, і злоба між диявольськими представителями на землі, і котру то злобну ненависть вони показують проти вірних людей Єгови. Та із поступом часу Бог відсуває заслону поза котрою многи правди були через довгий час заховані і Він дозволяє своїм людям побачити, як Він старався о них і предвидів і предсказав сі дні і зробив всякі потрібні річи для їх охорони і потіхи. Коли ми застановляємось над сими образами в нашім умі, тоді ми вже більше не критикуємо старинних людей, котрі були ужиті до вироблення сих образів, як Йона, але ми знаємо, що Бог уживав пророків і інших відограти їх часть для добра і користи слуги кляси тепер на землі.

Тепер застановімся дальше над пророцтвом Йони: Його знайдемо на дні корабля сплячим, і тоді керманич корабля збудив його і приказав йому "вставай" і "покликне до твого Бога". Моряки знайшлись у великім страхі й старались

розяснити причину їх недолі. "І говорили вони (моряки) один одному: Ось, киньмо лишень жереб, щоби довідатись, за чюю провину сталась нам ся пригода. Як же кинули вони жереб, упав він на Йону." (Йони 1: 7) Ті моряки зрозуміли, що вони не мали сили успокоїти бурю. Вони не уживали їх власного розсудку ані не сполягали на ніякого чоловіка опінію відносно того, що мало бути зроблено. Вони побачили потребу шукати відповіді від Того, що мав силу навести таку бурю за те, що щось було зроблено не по його волі, і що такий переступ зробив хтось у коваблі. Се, що вони кидали жереб, показує, що вони просили Того могучого, щоби він поміг їм сю справу рішити. "Жереб скінчить позиланку, він чинить розсуд і між панами." (Прип. 19: 18) "У полу кидається жереб, та випад його від — Господа." (Прип. 16: 33) Ті моряки бажали знати хто був винуватий за їх небезпеку, і через те вони кинули жереб. Тепер завважте, як поступенно сповняється сей пророчий образ.

Так далеко назад як 1880 р. Вартова Башта указувала на 1914 р., яко час на кінець світа у котрім то часі мало прийти на світ велике нещастя на народи; але в той час ще Божі люди не бачили, що той клопіт буде битвою Єгови проти організації Сатани. Через многи роки вони вірували, і так було зазначено у Вартової Баш-

ті, що те "велике горе" спричинить велика боротьба між ріжними чинниками землі, як між капітаном і робітництвом. Не скорше аж в 1925 р. вони зрозуміли властиво "той час горя" згідно з вясненням святого Письма. **Вартова Башта** із 1. січня, 1925 р. виразно зазначила перший раз, що той "час горя" буде битвою великого дня Бога Вседержителя, під провідництвом Ісуса Христа і проти Сатани і всіх його сил, в котрій то битві Господь цілком побідить. Знову **Вартовій Башті** з 1. мая, 1925 р. появилися артікул "Задля Вибраних", показуючи спорідненія Божого слуги кляси на землі до великого часу горя на світ, і чому і як воно було вкорочене. Дальше на 15. грудня, 1927 р. був поміщений артікул на тему "Одна з Причин для Божого Гніву" в котрім було дальше вяснено сю справу. Всі ці інформації були дані людям через радіо і промови і через книжки. Господь відкрив своїм людям значіння приповіді о вівцях і козлах, показуючи як ті "вівці" будуть охоронні Єговию в часі вираження його гніву в Армагедоні. Вся та інформація не прийшла від чоловіка або через чоловіка, але через Господа, зібравши своїх людей до храму через Христа, і вони, пізнавши сі річи в тайнім пробутку або в храмі, Господь, дав їм приказ розказувати людям сі річи йдучи від дому до дому. (Мат. 10: 27) Ось так Господь дав довідома своїм людям причину клопоту, як він той клопіт прийде і який буде наслідок.

«Як моряки кинули жереб, і жереб упав на Йону, так правдиву причину часу горя пояснив Єгова, а не чоловік. Се був Єгова, котрий скермував де жереб мав упасти, і се Єгова, через Ісуса, відокрив причину горя як і наслідки. Сей факт, що жереб кидали поганські люди, не робить ніякої ріжниці, бо вони виконували лише їх часть в драмі. Ті люди яко особи не були важні, але се важна була часть їх в пророчім образі яку вони відогравали. Скермувавши, що жереб упав на Йону, сим Господь Бог скермував увагу тих, що знаходяться в горю, на тих, що були винуваті за те горе. Позатипічно, Він звернув увагу людей доброї волі на свого вибраного слугу, Ісуса Христа, і на його вірних послідователів на землі, що працювали під його розказом. В 1922 р. вірні були зібрані в храм, і тоді вони пізнали, що Господь прийшов до свого храму, і що Єгова 'вилляв свого духа на всяке тіло', т. є, на всіх посвячених йому і на слугу клясу. Сим Він спричинив, що той жереб упав на них, звертаючи увагу на свою вість, котру його слуги доручували тим, що шукали охорони і безпеки. Їх увагу звернено до правдивого жерела. Се було подібно до случаю коли Єгова кидав жереб рукою свого священника, який падав на "Господнього козла" клясу. (3 Мойс. 16: 8, 9) Се сталося в 1931 р., що його слуга кляси на землі була запевнена тим, що Єгова дав тому слугі кляси "нове ім'я" — "свідки Єгови". Лише для тих, що посвятилися йому і є в угоді о цар-

ство, се ім'я було дане. В короткім часі опісля Бог відокрив, що Егуй представляв Ісуса Христа, разом з його членами тіла, церкви, і так відкрилася кляса Йонадаба і її спорідненія до Господа. Потім настала робота прийняття Йонадаба клясу в колесницю, т. є, зібрання людей доброї волі до його організації, і заставлення їх до роботи з останком в проголошенню вістки царства. Се Ісус Христос і його вірні члени, що повідомляють людей хто становить ту позатипічну клясу Йонадаба. В сій точці пророчої драми Йона ясно представляв Ісуса Христа, вибраного слугу Єгови, і його спів слугів, котрі підносять прапор Єгови для користи, научення і потіхи людей доброї волі.

«Чесний чоловік і ширю шукаючий правдивої інформації був предоставлений через чин моряків, і се предказувало людей доброї волі, або Йонадабів, що шукають інформації відносно їх спасення. "І кажуть вони йому: Скажи же нам, за яку провинку сталась нам сея пригода? Яке твоє діло з звідки ти йдеш? де твій край, і з якого ти народу?" — Йони 1: 8.

«Релігійоністи, вдаючи за представителів Бога, вдійности представляли Диявола, і вельми збадамутили людей доброї волі, і прийшов час коли вони (люди доброї волі) шукають правдивого знаня. Коли свідки Єгови знайшлися в клопоті, релігійоністи опрокинули їх, але люди доброї волі, бачивши їх ширість шукали знаня з їх рук. Се сталося в 1922 р., що одна із символічних "сім пораз" зачала вилитися через видання резолюції "Визов", яка була принята на конвенції в Сідар Поїнт, Огайо; а опісля рік за роком наступали інші поразки. (Одкр. 15: 6-8; 16: 1-21) Гл. **Світло**, кн. 2, в англ. вид.) Тоді Господь ужив своїх вірних свідків нести вість людям доброї волі, якої вони бажали більше і більше. Ті люди доброї волі зачали досліджувати вість, яку принесли їм свідки Єгови, і вони зачали розпитувати їх, і остаточно поставили останкові ось такі питання, і отримали менше більше слідууючі відповіді:

Питання: "Звідки ти йдеш?"

Відповідь: "Із храму Божого, де Цар зібрав своїх людей і приказав їм нести правду людям." — Ісайї 6: 1-9.

Питання: "Де твій край?"

Відповідь: "Наш край у небі. Ми є членами духової організації Єгови, і наше підданство належить йому і його Цареві. — Филип. 3: 20; Жидів 11: 16.

Питання: "І з якого ти народу?"

Відповідь: "Ми є Юдеями, себто, ті, що прославляють Бога Єгову, і котрі зробили угоду з Богом Єговсю. Ми є послідователями Ісуса Христа, нашого великого Відкупителя і Провідника, і тому ми є Християнами. Ми є люди Божі, котрих Він вибрав зі світа для "свого ім'я". — 1 Петр. 2: 9, 10; Діян. 15: 14.

(Дальше слідує)